

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **N. T. H., státní příslušnost Vietnam**, zastoupena JUDr. Václavem Vladařem, advokátem v Plzni, Borská 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2014, č. j. MV-144586-3/SO-2012,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 24. 11. 2014 domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 27. 10. 2014, č. j. MV-144586-3/SO-2012, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 9. 11. 2012, č. j. OAM-68319-7/DP-2012, kterým bylo zastaveno řízení ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území České republiky.

Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, dne 9. 11. 2012 zastavil podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, řízení ve věci žádosti cizinky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území České republiky.

Správní orgán poukázal na ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 citovaného zákona vztahuje obdobně. Dále poukázal na ustanovení § 47 odst. 1 téhož zákona, podle něhož žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Žadatelce byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem soužití rodiny s platností od 4. 1. 2011 do 12. 11. 2012. Dne 31. 10. 2012 podal zmocněný zástupce u správního orgánu prvního stupně žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky doplněnou doklady.

Žadatelka byla oprávněna požádat v období od 15. 8. 2012 do 30. 10. 2012 vzhledem k tomu, že žádost byla podána dne 31. 10. 2012 byla podána po uplynutí zákonné lhůty, tedy v době, když k jejímu podání nebyla oprávněna.

Zástupce žalobkyně odůvodnil pozdní podání žádosti čestným prohlášením, v němž uváděl, že jel žádost podat dne 30. 10. 2012 na pracoviště Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, v Plzni a pro poruchu vozidla se však nestačil dostavit včas, a proto podal žádost dne 31. 10. 2012. Současně podal žádost o prodloužení lhůty, která byla správnímu orgánu doručena dne 1. 11. 2012.

Správní orgán odmítnul omluvu zástupce s tím, že již dříve objednal žadatelku k podání žádosti na termín 31. 10. 2012, nikoliv na termín 30. 10. 2012. Poté, co dne 31. 10. 2012 v Plzni žádost podal, byl upozorněn na opoždění podání. Nejprve reagoval čestným prohlášením o nefunkčnosti vozidla, avšak poté kontaktoval pracovníci v informacích, které sdělil, že se dostal do problémové situace a zároveň si nechce vymýšlet, a požádal ji o konzultaci, jak má postupovat. Uvedl, že telefonicky před týdnem objednal své klienty k podání žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu s tím, že mu byl nabídnut nejbližší volný termín 31. 10. 2012 v 10:00 hod., a on si v tu chvíli neuvědomil, že je to 13. den do konce pobytu žadatelů a s nabídnutým termínem souhlasil. To, že se jedná o 13. den do konce pobytu, si uvědomil až po upozornění příslušné pracovnice. Pracovnice v informacích mu sdělila, že již nelze postupovat jinak, než jak v těchto případech umožňují zákonná ustanovení a o tomto napsala úřední záznam.

Správní orgán uzavřel s tím, že žadatelka mohla podat žádost již ode dne 15. 8. 2012, a že z předložených dokladů je zřejmé, že již ke dni 25. 10. 2012 měla všechny doklady kompletní. Nic jí tedy nebránilo, ode dne 25. 10. 2012 podat žádost buď osobně v Plzni, nebo cestou poštovní přepravy. Cestou poštovní přepravy mohl zmocněný zástupce žadatelky žádost odeslat rovněž v den, kdy měl jet žádost podat osobně, tj. 30. 10. 2012.

Žadatelka napadla citované usnesení ze dne 9. 11. 2012 odvoláním, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve

věcech pobytu cizinců, ze dne 27. 10. 2014, č. j. MV-144586-3/SO-2012. Žalovaný odvolání zamítnul s tím, že poslední den podání žádosti v případě žadatelky byl den 30. 10. 2012, žádost však byla podána až dne 31. 10. 2012, tedy v době, když už k podání žádosti nebyla oprávněna.

Žalovaný odkázal na ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona pobytu cizinců, podle něhož usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Žalovaný konstatoval, že bylo povinností žadatelky uvést a dostatečně prokázat důvody, které zabránily v podání žádosti v zákonné lhůtě. Žadatelka však nedoložila, že jí ve včasném podání žádosti zabránily důvody na její vůli nezávislé. Důvod pozdního podání žádosti, který uvedla, resp. uvedl její zmocněnec, tj. porucha vozidla dne 30. 10. 2012, nebyl shledán jako důvod nezávislý na vůli cizince ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný k tomu uvedl, že právní zásada „neznalost zákona neomlouvá“ vyjadřuje povinnost osob znát ustanovení právních norem, jimiž se musí ve svých právních vztazích řídit a vyplývá z ní nemožnost zprostit se právní odpovědnosti za neznalost dané právní normy. Prověřením v evidenčním systému cizinců je doloženo, že žadatelka, resp. její zástupce, nežádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu poprvé, a tudíž lze důvodně předpokládat, že byl obeznámen se skutečností, že žádost je třeba podat nejdříve 90 dnů a nejpozději 14 dnů před uplynutím doby platnosti dosavadního pobytového povolení.

V závěru odůvodnění rozhodnutí žalovaný potom uvedl, že správní orgán prvního stupně posuzoval toliko otázku oprávněnosti podání žádosti, tj. otázku procesní, a žádost jakkoliv meritorně neposuzoval, nebyl povinen rovněž s ohledem na absenci tohoto požadavku v zákoně o pobytu cizinců posuzovat přiměřenost napadeného usnesení ve vztahu k dopadům do soukromého a rodinného života žadatelky.

Žalobkyně se svým podáním domáhala zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávnosti a nezákonnosti a namítala, že žalovaný překročil meze správního uvážení a porušil tak § 4 odst. 2 správního řádu, když neuznal poruchu vozidla zástupce jako dostatečný důvod na vůli žalobkyně nezávislý.

Žalobkyně dále namítala porušení § 36 odst. 3 správního řádu, když ji správní orgán nevyzval k vyjádření se k podkladům rozhodnutí a neumožnil ji tak předložit další důkazy k podpoře svých tvrzení.

Žalobkyně dále namítala, že její zástupce ještě před podáním žádosti správní orgán kontaktoval telefonicky a žádal o rezervaci termínu, v němž by mohlo dojít k osobnímu podání žádosti, přičemž mu byl přidělen termín 31. 10. 2012. Správní orgán přidělením termínu, v němž nelze žádost podat, porušil ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, neboť měl povinnost při tomto úkonu poučit zástupce o tom, že v tomto termínu již nelze žádost podat, neboť v tomto termínu již bude po zákonné lhůtě. I toto pochybení správního orgánu znamenalo překážku na vůli žadatelky nezávislou. Skutečnost, že zástupce objednal termín na 31. 10. 2012, bez dalšího neznámá, že nemohl žadatelku vézt k správnímu orgánu již dne 30. 10. 2012.

Žalobkyně namítala, že správní orgán zastavil řízení rovněž v případě jejího manžela a syna, což představuje nepřiměřeně tvrdý zásah do práv oprávněných zájmů jejích a její rodiny, a nesouhlasí, že v daném případě postačovalo zkoumat otázku procesní.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 28. 1. 2015 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí 27. 10. 2014.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního ani žalobkyně, ani žalovaný správní orgán dne se nevyjádřily.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. září 2013, č. j. 4 As 69/2013 – 44, pokud cizinci zabrání ve včasném podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (resp. o prodloužení doby jeho platnosti) důvody na jeho vůli nezávislé, je povinen při následném podání žádosti v dodatečné lhůtě tří pracovních dnů po zániku těchto důvodů (§ 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců) uvést, že žádost podává opožděně právě z této kvalifikované příčiny, a doložit existenci důvodů, které mu ve včasném podání žádosti zabránily.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2013, č. j. 6 As 62/2013 – 32, za překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.

Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle něhož usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k

pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Ze správního spisu soud ověřil, že je zde založen úřední záznam pořízený dne 31. 10. 2012, č. j. OAM-68304-3/DP-2012, pracovníci pracoviště Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky v Plzni, která byla dne 31. 10. 2012 na informačním okénku pracoviště oslovena zástupcem žalobkyně M. V., který uvedl, že se dostal do problémové situace a zároveň si nechce vymýšlet a požádal ji o konzultaci, jak postupovat. Sdělil, že telefonicky minulý týden objednal své tři klienty k podání žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu s tím, že mu byl nabídnut nejbližší volný termín 31. 10. 2012 v 10:00 hod., a on si v tu chvíli neuvědomil, že je to 13. den do konce pobytu žadatelů a s nabídnutým termínem souhlasil. Dne 31. 10. 2012 byl při náběru žádosti upozorněn pracovníci, že se s podáním žádosti zpozdil o jeden den. Na toto upozornění sice automaticky reagoval smyšleným příběhem o nefunkčnosti vozu, čímž odůvodnil podání žádosti po zákonné lhůtě, ale hned poté se obrátil do informací se žádostí o radu, jakby měl daný problém vyřešit bez vymýšlení.

Ve správním spisu je dále založena žádost o prominutí zmeškání lhůty ze dne 31. 10. 2012 podaná zástupcem žalobkyně M. V., v níž se uvádí, že dne 30. 10. 2012 cestoval s dalšími osobami na pracoviště Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky v Plzni, a že došlo k nezjištěné závadě na vozidle cca 10 km od obce Bor u Tachova. Teprve po cca šesti hodinách se podařilo vozidlo domů k panu S. do obce Dolce. Do Plzně byli odvezeni panem S. teprve v cca 21:30 hod. Dále uvedl: „Proto další den, jsem se dostavil osobně spolu s rodinou N., abychom podali žádost hned, jak to bylo možné.“

V inkriminované věci je nesporné, že poslední den pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky byl v případě žalobkyně den 30. 10. 2012, a že žalobkyně podala svou žádost až dne 31. 10. 2012, tedy po marném uplynutí zákonné lhůty. Ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona pobytu cizinců, kategoricky stanoví *expressis verbis*, že *usnesením se zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn*. Žalovaný byl tedy povinen postupovat tak, jak postupoval a jeho rozhodnutí je v souladu se zákonem o pobytu cizinců.

Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. října 2010, čj. 1 As 51/2010 – 214, poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit. Správní orgán proto v řízení o odstranění stavby (§ 129 stavebního zákona z roku 2006) není povinen poučit vlastníka stavby o právu podat návrh na zahájení řízení o jejím dodatečném povolení. Pokud však účastník řízení o odstranění stavby učiní náznak žádosti o dodatečné povolení stavby, resp. rozpoznatelným způsobem vyjádří vůli usilovat o zachování stavby, je stavební úřad povinen ho poučit o náležitostech žádosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. října 2010, čj. 1 As 51/2010 – 214, poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit. Správní orgán proto v řízení o odstranění stavby (§ 129 stavebního zákona z roku 2006) není povinen poučit vlastníka stavby o právu podat návrh na zahájení řízení o jejím dodatečném povolení. Pokud však účastník řízení o odstranění stavby učiní náznak žádosti o dodatečné povolení stavby, resp. rozpoznatelným způsobem vyjádří vůli usilovat o zachování stavby, je stavební úřad povinen ho poučit o náležitostech žádosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. října 2010, č. j. 5 As 1/2010 – 76, poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (§ 4 odst. 2 správního řádu). Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.

Pokud žalobkyně namítala, že žalovaný překročil meze správního uvážení a porušil tak § 4 odst. 2 správního řádu, když neuznal poruchu vozidla zástupce jako dostatečný důvod na vůli žalobkyně nezávislý, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou.

Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by žalobkyně měla nebo mohla v daném případě dělat, aby dosáhla prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ale jen pomoc k tomu, aby mohla zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit. Správní orgán prvního stupně tedy nebyl povinen poučovat žalobkyni o tom, že den 31. 10. 2010 je v jejím případě po zákonem stanovené lhůtě k podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Koneckonců žalobkyně vždycky mohla podat svou žádost k poštovní přepravě.

Žalobkyně nedoložila své tvrzení, že byla skutečně objednána k osobnímu podání své žádosti na den 30. 10. 2010, a že skutečně došlo dne 30. 10. 2010 k závažné poruše vozidla jejího zástupce. Nicméně ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně nebyla svým zmocněným zástupcem objednána k podání žádosti na den 30. 10. 2010, nýbrž až na den 31. 10. 2010. Za této situace nemohl soud shledat uváděná a nijak nedoložená tvrzení jako důvod na vůli žalobkyně nezávislý. Koneckonců žalobkyně vždycky mohla podat svou žádost k poštovní přepravě.

Ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců umožňuje vrácení lhůty, pokud podání žádosti v zákonné lhůtě zabránil důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné. Žalobkyně, resp. její zástupce jejím jménem podal žádost ve smyslu tohoto ustanovení dne 31. 10. 2012, tedy včas. Ovšem důvody v této žádosti uvedené, tj. že dne 30. 10. 2010 došlo k závažné poruše vozidla jejího zástupce, nebylo lze považovat za důvody na její vůli nezávislé.

Z úředního záznamu ze dne 31. 10. 2012, č. j. OAM-68304-3/DP-2012, pracovnice pracoviště Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky v Plzni, jednoznačně vyplývá, zástupce žalobkyně M. V. téhož dne uvedl, že se dostal do problémové situace a

zároveň si nechce vymýšlet a požádal ji o konzultaci, jak postupovat. Sdělil, že telefonicky minulý týden objednal své tři klienty k podání žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu s tím, že mu byl nabídnut nejbližší volný termín 31. 10. 2012 v 10:00 hod., a on si v tu chvíli neuvědomil, že je to 13. den do konce pobytu žadatelů a s nabídnutým termínem souhlasil. Dne 31. 10. 2012 byl při náběru žádosti upozorněn pracovnící, že se s podáním žádosti zpozdil o jeden den. Na toto upozornění sice automaticky reagoval smyšleným příběhem o nefunkčnosti vozu, čímž odůvodnil podání žádosti po zákonné lhůtě, ale hned poté se obrátil do informací se žádostí o radu, jakby měl daný problém vyřešit bez vymýšlení.

Za této důkazní situace nelze než dospět k identickému závěru jako dospěly správní orgány, tj. neuvěřit tvrzení zástupce žalobkyně, že dne 30. 10. 2012 cestoval s dalšími osobami na pracoviště Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky v Plzni, a že došlo k nezjištěné závadě na vozidle cca 10 km od obce Bor u Tachova, a že teprve po cca šesti hodinách se podařilo vozidlo domů k panu S. do obce Dolce. Do Plzně byli odvezeni panem S. teprve v cca 21:30 hod. Koneckonců žalobkyně vždycky mohla podat svou žádost k poštovní přepravě.

Žalobkyně dále spatřovala porušení ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu v tom, že její zástupce ještě před podáním žádosti správní orgán kontaktoval telefonicky a žádal o rezervaci termínu, v němž by mohlo dojít k osobnímu podání žádosti, přičemž mu byl přidělen termín 31. 10. 2012. Správní orgán přidělením termínu, v němž nelze žádost podat, porušil ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, neboť měl povinnost při tomto úkonu poučit zástupce o tom, že v tomto termínu již nelze žádost podat, neboť v tomto termínu již bude po zákonné lhůtě. I toto pochybení správního orgánu znamenalo překážku na vůli žadatelky nezávislou. Skutečnost, že zástupce objednal termín na 31. 10. 2012, bez dalšího neznamená, že nemohl žadatelku vézt k správnímu orgánu již dne 30. 10. 2012.

Městský soud v Praze musel tuto námitku žalobkyně odmítnout jako neodůvodněnou. Z úředního záznamu ze dne 31. 10. 2012, č. j. OAM-68304-3/DP-2012, pracovnice pracoviště Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky v Plzni, jednoznačně vyplývá, že zástupce žalobkyně M. V. téhož dne přiznal, že telefonicky minulý týden objednal své tři klienty k podání žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu s tím, že mu byl nabídnut nejbližší volný termín 31. 10. 2012 v 10:00 hod., a on si v tu chvíli neuvědomil, že je to 13. den do konce pobytu žadatelů a s nabídnutým termínem souhlasil. Zástupce žalobkyně mohl upozornit, že nabízený termín je po uplynutí zákonné lhůty pro podání žádosti žalobkyně a správní orgán podle § 4 odst. 2 správního řádu by mu poskytnul přiměřené poučení o právech a povinnostech žalobkyně. Koneckonců žalobkyně vždycky mohla podat svou žádost k poštovní přepravě.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. června 2014, č. j. 3 As 87/2013 – 31, pokud správní orgán neučiní o provedení některých důkazů záznam do spisu (§ 53 odst. 6 věta první správního řádu) a nedá účastníku řízení možnost se před vydáním

rozhodnutí k těmto podkladům vyjádřit (§ 36 odst. 3 téhož zákona) a současně výrok napadeného rozhodnutí není opřen o tyto důkazy a žalobce v žalobě netvrdí, že by tyto důkazy byly a jak způsobilé ovlivnit závěry žalovaného, jedná se sice o procesní pochybení, avšak o procesní pochybení, které nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokud žalobkyně namítala porušení § 36 odst. 3 správního řádu, když ji správní orgán nevyzval k vyjádření se k podkladům rozhodnutí a neumožnil ji tak předložit další důkazy k podpoře svých tvrzení, musel soud i tuto námitku s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu odmítnout jako neodůvodněnou. V inkriminovaném případě totiž správní orgán nevydával rozhodnutí ve věci, nýbrž se jednalo o čistě procesní rozhodnutí, na které se ustanovení o meritorních rozhodnutích se na procesní usnesení nevztahují. Žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu nebyla oprávněna, tj. po uplynutí zákonné lhůty, která v jejím případě marně uplynula dne 30. 10. 2010. Tato skutečnost byla dostatečným a zákonným důvodem pro zastavení řízení. Příslušný správní orgán v takovém případě zastaví řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona pobytu cizinců, podle něhož *usnesením se zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn*. Litera zákona je v tomto případě stručná a striktní, příslušný správní orgán zkoumá pouze otázku včasnosti podání. Vzhledem k tomu, že nebylo vydáváno rozhodnutí ve věci, tedy meritorní rozhodnutí, nebyl správní orgán vázán postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Pokud žalobkyně tvrdila, že jí správní orgán svým postupem před vydáním prvostupňového rozhodnutí neumožnil předložit další důkazy k podpoře svých tvrzení, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalobkyně totiž svá žalobní tvrzení nepodpořila žádnými důkazy, které mohl soud provést ve smyslu § 77 soudního řádu správního při jednání, když toto ustanovení soudu umožňuje zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem.

Pokud žalobkyně dále namítala, že správní orgán zastavil řízení rovněž v případě jejího manžela a syna, což má představovat nepřiměřeně tvrdý zásah do práv oprávněných zájmů jejich a její rodiny, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy, nejsou v něm řešena věcná práva a povinnosti účastníka řízení. Příslušné ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona pobytu cizinců: *usnesením se zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn*, nepředpokládá, že by správní orgán v tomto případě přihlížel nebo zkoumal další otázky včetně poměrů cizince. Jedinou otázkou, kterou správní orgán ze zákona je povinen se zabývat, je posouzení žádosti podané do tří pracovních dnů po zániku důvodů, které zabránily v podání žádosti ve lhůtě podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy posouzení toho, zda tyto důvody byly na vůli cizince nezávislé. Touto otázkou se v napadeném rozhodnutí žalovaný správní orgán zabýval, jak je uvedeno výše.

Městský soud v Praze musel ze shora uvedených důvodů uzavřít s přihlédnutím k právní zásadě *vigilantibus iura scripta sunt* (právo přeje bdělým, nechť každý si střeží svá práva), že popsany průběh správního řízení nelze považovat za nezákonný.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. července 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová